

[Statsministeren.]

føre til vold, de må heller ikke føre til ulovlig tvang i straffelovens forstand. Jeg er sikker på, at fagbevægelsen er ganske enig med regeringen i, at arbejdskonflikter ikke må udarte på en sådan måde.

Justitsministeren har for nylig sagt her i tinget, at politiet har pligt til at gribe ind, hvis der i forbindelse med en arbejdskonflikt sker en overtrædelse af straffeloven. Jeg ved godt, at politiet arbejder under meget vanskelige vilkår i sådanne situationer, det må vi erkende. Vi må også erkende, at det er forbundet med store besværligheder at angive meget klare og faste retningslinjer. Dertil er forholdene for forskellige fra sag til sag.

Politiet er almindeligvis forsigtigt med at gribe ind i arbejdskonflikter. Det må jeg også sige, at jeg tror, det er klogt. Det er vanskeligt at tage stilling til, om der er forekommet strafbare handlinger under de seneste episoder, men jeg er i øvrigt sikker på, at politiet har foretaget de skridt, som man har skønnet var nødvendige. Det er vel i øvrigt også rigtigt at gøre opmærksom på, at hvis nogen føler sig gået for nær, så har de jo den mulighed, at de kan anmelde forholdet.

Hvad angår det spørgsmål, som hr. Schlüter har stillet, kan jeg sige, at der jo fra forskellig side er givet udtryk for, at der ikke er tilstrækkeligt værn for folks frie færden i situationer som denne her. Jeg mener, at de gældende regler er tilstrækkelige, men jeg vil også gerne understrege, at regeringen ikke vil afvise, at der eventuelt kan være behov for at tydeliggøre lovgivningen, men jeg mener, det forudsætter en nærmere undersøgelse.

Jeg vil også gerne understrege, at det er en ufravigelig betingelse for en sådan lovændring, at der ikke derved sker begrænsninger af de rettigheder, som fagbevægelsen igennem årtier har erhvervet sig.

Schlüter (KF):

Jeg takker statsministeren for svaret, som jeg synes bidrager til at skabe klarhed.

Når statsministeren siger, at de gældende regler nok er tilstrækkelige, så er jeg tilbøjelig til at være enig med statsministeren. Jeg mener nemlig heller ikke, der er nogen tvivl,

og derfor må jeg forstå statsministerens svar således, at der altså ikke i dansk ret findes hjemmel for, at private blokadevagter kan etablere sig med nogen myndighed over for andre. Der findes ingen lovbestemmelse, som beføjede blokadevagter til at træffe aftale om, at nogen nådigst kan få lov — og andre ikke kan — til at komme ind på en virksomhed. Der findes ingen adkomst, som betyder, at blokadevagter kan antaste ansatte, som ønsker at gå fra offentlig vej og ind i en bygning. Der findes ingen lovhjemmel for, at blokadevagter kan visitere andre menneskers tasker og bagage. Sådan forstår jeg det.

Det er uholdbart, hvis samfundet fortsat bøjer sig for blokadevagtens ulovlige skridt, og jeg takker for statsministerens svar, hvis jeg må opfatte det som en bekræftelse af, at det ganske savner adkomst i dansk ret og ganske enkelt er ulovligt, når blokadevagter tiltager sig samfundsmyndighed. Ingen, jo heller ikke i fagbevægelsen, kan være tjent med, at sådanne aktioner fortsætter. For retsfølelsens skyld er det vigtigt, at man kan opfatte statsministerens svar således, at folk, der færdes i lovligt ærinde, uden videre og ganske automatisk har krav på myndighedernes beskyttelse.

Lowzow (KF):

Jeg takker også mange gange for statsministerens besvarelse denne gang. Det glæder mig, det var en betydelig uddybning af det svar, jeg fik af justitsministeren sidste gang, idet man nu her siger, at regeringen ikke vil afvise, at der kan være behov for yderligere tydeliggørelse af lovgivningen. Det var netop det, jeg udbad mig med mit spørgsmål sidste gang.

Derfor vil jeg også godt spørge statsministeren eller have bekræftet fra denne talerstol, at når der, som der står i avisen, har fundet sortering af post sted i den såkaldte demonstrationskæde — der stod, at den postale udbringelse til „Strandlyst“ kom adressaterne i hænde, når det var til patienter på plejehjemmet, men forstander Gundersens post blev afvist — så mener jeg, at nogle strejkvagter er gået langt, langt ud over, hvad man på nogen måde kan kalde arbejdskamp. Så er vi inde på et indgreb i brevhemmigheden, i udøvelse af offentlige rettigheder og